

Daleč spodaj pod njim na planini se je oglasilo pravtedaj komaj slišno zvončkljanje živinskih zvoncev.

Jernej se je zgenil. »Z Bogom, rodni kraj!« je zaklical, in bridkost mu je legla na dušo. Zakril si je obraz z rokami in je sklonil glavo. Toda samo za trenutek. Še enkrat se je ozrl po dolini in žarečih vrhovih. Nato se je okrenil naglo in se je spustil po skalah navzdol. Nič več se ni ozrl nazaj na žareče snežnike; hitel je v onstransko dolino in dalje po nji — daleč, daleč v tuje kraje. — Samo ena spremljevalka je šla z njim, in ta spremljevalka je bila — pekoča bridkost . . .

(Konec prihodnjič.)

„Mamica“.

O če mu je povedal prvi: »Tinko, mamica ti je umrla.«

»Umrla —« se je začudil mali, štiriletni dečko in uprl velike resne oči v solzne oči očetove.

»Kako je to: umrla?«

»Revček, mamica je odšla v nebesa in se ne vrne več.«

»Tudi jutri ne?«

»Jutri in pojutrišnjem tudi ne — nikoli, nikoli več.«

Oče si je z rokama zakril lica, in Tinko je v nemem strahu strmел nekam predse in ni umel.

Nikoli . . . Kako to, da: nikoli?

Za otročjim čelcem so se plašno podile misli okoli te čudne, nenavadne besede — — Nikoli!

Dan potem so ga peljali v salon. Oj! — Na pragu mu je zastala noga. — Kako lepo je bilo ondi! Rože — venci — lučce —! In sredi med njimi postelja in na nji njegova mamica.

Po prstih je stekel Tinko k postelji, se sklonil med cvetje in zašepetal:

»Mamica — mamica!«

»Ne! Molči! Ne budi je!«

Dečko je pokimal, oče pa ga je stisnil k sebi, da je dete zaječalo — —.

Dopoldne je bilo, in Tinko se je dolgo igral z guvernanto. Nakrat je pa porinil igrače v kraj.

»Ali se mamica še vedno ni zbudila, gospodična?«

»Sirotek! Mehke roke so ga pobožale po glavi, on pa se jih je otresel in uporno poslonil lica na okno.

Oj . . . Zavrisnil je in odskočil.

»O! Gospodična! Glejte! Že rože in posteljo odnašajo! Kje je mamica?«

Gospodična je pogledala na ulico, kjer se je razvrščal pogrebni sprevod. Otrok bi ne bil smel videti ničesar. Toda zgodilo se je — — Vzela je guvernanta fantiča v naročje in mu pripovedovala, kako zelo si je njegova mamica želela v nebesa.

Tinku se je zdelo to prav in lepo. Obrazek se mu je zjasnil.

»In kdaj se povrne mamica iz nebes, gospodična?«

»Prijateljček moj! Kogar Bog pokliče k sebi, ta se več ne vrne.«
Nikoli! — Vnovič ta tuja beseda, ki je ne razume — —.

Dnevi so potekali. Tedni so se pletli iz njih in meseci in še vedno je Tinko čakal mamice.

Molil je, naj se ga Bog usmili in mu razsvetli to strašno temo. In prošnja njegova ni bila brez uspeha. Sanje so prehajale v tihih nočeh k dečku v posete in odpirale pred njim nebeška vrata. In tam gori je videl svojo mamico: na bliščečem prestolu je sedela in ga je pozdravljala — — —.

Oče je nenadoma odpotoval. Ko se je vrnil, je povedal malemu, molččemu fantiču, da bo Tinko zopet dobil mamico. Zato naj bo vesel in dobre volje in smeje naj se.

Tinko ni nič odgovoril. Zatrepetel je. In oči njegove so se uprle na vrata v silnem, blaženem hrepenenju in — obstale na vitki, beli dami, ki se mu je bližala s prijaznim nasmeškom.

Papa je gospo prijel za roko.

»Glej, Tinko — tvoja nova mamica,« je rekel.

Otrok je strmel v tujko. Lica so se mu krčevito raztegnila in v prsih se mu je stisnilo. Potem pa:

»Pojdi, ti — si tuja žena! Ne maram te!«

Oče je hotel otroka kaznovati, tuja žena pa je zaprosila zanj:
»Pusti ga! Siroto! Saj se me bo privadil!«

Da! Privadil se je bele gospe. Toda nikdar je ni klical za mamico.

»Teto« jo je imenoval, in ako je bila vsled tega žalostna, ji je rekel: tetka! Prosila pa ga je lahko še tako lepo in prisrčno, naj ji dé: »mamica«, nič, samo odkimal je in dejal počasi:

»Ti nisi moja mamica! Mamica moja je v nebesih in ne bo prišla nikoli več pogledat.« In solze so mu zalile oči — —.

(Konec prihodnjic.)

Sirota zvezdam.

Zvezde na nebu ve,
zvezdice svetle,
kaj bi vas vprašala
reva sirota:

Zlate ste
svetle ste,
božje ste lučice —
ali ste videle
mamico mojo?

Očka ste videle,
videle brate,
sestrico videle,
zvezdice zlate?

Zvezde leskečejo,
nič ji ne rečejo,
déklica žalostna
bridko ihti . . .

Ivan Gnjevoš.

